

Arrest

nr. 60 078 van 20 april 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Oekraïense nationaliteit te zijn, op 13 december 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 november 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 27 januari 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 februari 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. BUYSSE, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas als volgt:

“U bent een Oekraïens staatsburger van gemengde Russisch-Oekraïense origine.

U was lid van de politieke partij “Russische Gemeenschap in de Krim”.

Op 9 mei 2004 was u aanwezig tijdens een manifestatie van deze partij in Simferopol. U werkte er als bewaker en deelde pamfletten uit. Toen de politie de manifestatie met geweld uiteendreef, werd u gearresteerd. Gedurende 10 dagen bleef u aangehouden en u werd uiteindelijk pas vrijgelaten na het ondertekenen van een uitreisverbod.

U diende klacht in bij het parket van Simferopol tegen het hardhandige optreden van de politie.

U besloot het land te verlaten en vertrok in augustus 2004 richting Frankrijk, waar u op 20 augustus 2004 asiel aanvraagde bij de Franse autoriteiten. U kreeg een negatieve beslissing en keerde in oktober 2007 terug naar Oekraïne.

Niet lang na uw aankomst ontving u een convocatie van het militair commissariaat in Zjtomir (Oekraïne). U verbleef op verschillende plaatsen in Oekraïne.

In april 2009 liet u officieel een scheiding regelen opdat uw vrouw niet zou lastiggevalen worden omwille van u.

Uw vader overleed in mei 2009. U denkt dat zijn dood te maken heeft met uw problemen, aangezien uw vader zich ernstige zorgen maakte over u.

In augustus of september 2009 werd u door drie mannen in burger, die zich uitgaven als uw vrienden, aangevallen, bedreigd en geslagen. U vermoedt dat zij dit deden uit wraak omdat een persoon in hogere rang zijn post kwijtraakte door de klacht die u in 2004 bij het parket had ingediend.

U vertrok met uw echtgenote, P.S.(...) (OV 6.641.486), naar Ivano-Frankovsk, waar u verbleef bij een studiegenoot van u.

U verliet het land opnieuw richting Frankrijk in november 2009 en vernam dat de asielaanvragen van Oekraïners er niet meer behandeld werden.

U bleef nog een half jaar in Frankrijk en vertrok in juni 2010 naar België, waar u op 11 juni 2010 asiel aanvraagde bij de Belgische autoriteiten.

U bent in het bezit van een geldig Oekraïens internationaal paspoort."

Verzoeker betwist deze beschrijving niet.

1.2. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

"Uit uw verklaringen blijkt dat u in Oekraïne problemen ondervond naar aanleiding van uw deelname aan een manifestatie van de partij "Russische Gemeenschap in de Krim" op 9 mei 2004. Bovendien zou een man die zijn job verloren had door uw klacht bij het parket in 2004, belust zijn op wraak tegenover u. Er dient echter opgemerkt te worden dat u er niet in geslaagd bent uw problemen aannemelijk te maken, noch aan de hand van uw verklaringen, noch aan de hand van de door u neergelegde documenten.

Vooreerst legde u geen enkel sluitend bewijs neer van de door u aangehaalde problemen.

Zo beweerde u eerst en vooral in verband met uw problemen in 2004 dat u bij uw vertrek uit Oekraïne in 2004 beschuldigd werd van criminele feiten, meerbepaald van het toebrengen van slagen aan een politieagent en van een "aanslag op de territoriale integriteit van Oekraïne".

Uit een beslissing in het dossier van de Franse asielinstanties waarover het CGVS thans beschikt en dat aan het administratief dossier werd toegevoegd, blijkt dat u ter staving van deze feiten bij de Franse autoriteiten een brief neerlegde van het Oekraïense parket betreffende een strafzaak die tegen u werd aangespannen, en een kopie van een vonnis van 14 december 2004. µ

Door de Franse autoriteiten werd echter geoordeeld dat de authenticiteit van dit vonnis niet bewezen werd aangezien het een kopie betreft.

Bovendien wordt de geloofwaardigheid van de authenticiteit van dit document verder aangetast door de tegenstrijdige verklaringen die u over deze veroordeling aflegde tijdens uw opeenvolgende gehoren op het Commissariaat-generaal.

Zo leek u het bestaan van de kopie omtrent uw veroordeling vergeten te zijn tijdens uw eerste gehoor op 2 september 2010.

U ontkende toen immers in eerste instantie dat u veroordeeld werd. U zou wel geweten hebben "wat u te wachten stond" omdat u wist waarvan ze u beschuldigden (CGVS dd 2/09/2010 p.5). U beweerde vervolgens dat er wel al een beslissing genomen werd in uw rechtszaak, namelijk 5 jaar streng regime, maar u verklaarde dat u hierover geen documenten ontvangen had (CGVS dd 2/09/2010 p.5). U zou vernomen hebben via kennissen, leden van de partij, dat u veroordeeld werd, maar u zou nooit een beslissing onvangen hebben van uw rechtszaak (CGVS dd 2/09/2010 p.5).

Tijdens uw tweede gehoor voor het Commissariaat-generaal zei u daarentegen dat u wel degelijk veroordeeld werd tot 5 jaar gevangenisstraf en dat een kopie van deze veroordeling naar Frankrijk werd verstuurd (CGVS dd 28/09/2010 p.3). Toen u met uw verklaringen uit uw eerste gehoor geconfronteerd werd, ontkende u dat u gezegd zou hebben dat u niet veroordeeld werd (CGVS dd 28/09/2010 p.3), waardoor deze tegenstrijdigheid overeind blijft staan.

Daarnaast dient opgemerkt te worden dat u ook de problemen die u sinds uw terugkeer naar Oekraïne in 2007 ondervonden zou hebben niet aannemelijk kon maken.

Zo kon u geen enkel document neerleggen ter staving van de klacht die u zou ingediend hebben in 2004 tegen de manier waarop u behandeld werd tijdens uw arrestatie in 2004, en die volgens u aan de basis zou liggen van uw problemen in 2007-2009.

Bovendien kan uit het dossier van de Franse asielinstanties afgeleid worden dat u van deze klacht geen gewag maakte tijdens uw asielaanvraag in Frankrijk.

Door deze vaststelling en het gebrek aan bewijzen hieromtrent, wordt de geloofwaardigheid van uw problemen na uw terugkeer in Oekraïne aangetast.

Voorts kon u ook de convocaties die u beweerde ontvangen te hebben van het militaire commissariaat en het parket in de periode 2007-2009 niet als bewijs neerleggen.

U zei dat u ze weggegooid had en niet bewaard had (CGVS 2/09/2010 p.3 en CGVS dd 28/09/2010 p.2).

Omtrent deze convocaties werden bovendien nog tegenstrijdigheden vastgesteld in uw gehoren voor het Commissariaat-generaal, waardoor de geloofwaardigheid van uw problemen op bijkomende wijze ondermijnd wordt.

Zo stelde u tijdens uw eerste gehoor bij het Commissariaat-generaal dat u ongeveer twee-drie maanden na uw terugkeer naar Oekraïne in 2007 een convocatie toegestuurd kreeg, en dat deze van het militaire commissariaat van Zjtomir afkomstig was (CGVS dd 2/09/2010 p. 2 en 4).

Tijdens het tweede gehoor daarentegen beweerde u dat u een maand of vier-vijf na uw terugkeer de eerste convocatie ontving, maar dat deze van het militair commissariaat in Andrushovsky afkomstig was (CGVS dd 28/09/2010 p.1-2), en niet van Zjtomir, zoals u tijdens uw eerste gehoor nochtans beweerde. Verder dient omtrent het medisch attest en de röntgenfoto die u voorlegde ter staving van uw problemen in 2009 opgemerkt te worden dat ook deze documenten de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde problemen in de periode 2007-2009 niet kunnen herstellen.

Op geen van de documenten staat namelijk een vermelding van de omstandigheden waarin u deze verwondingen opliep. De röntgenfoto vertoont enkel een afbeelding van een kaak en een gebit, en een opschrift met uw naam, geboortedatum en de datum 14.08.09. Het medisch attest vermeldt de diagnose van een kaakbreuk (zie vertaling CGVS S.(...) dd 2/09/2010 p.2), zonder enige verwijzing naar de door u aangehaalde problemen in augustus 2009.

Door bovenstaande vaststellingen wordt de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde problemen tussen 2007 en 2009 op ernstige wijze ondermijnd.

Tenslotte werden nog enkele weinig aannemelijke elementen opgemerkt in uw asielrelaas, die uw algehele geloofwaardigheid verder onderuit halen.

Zo is het eerst en vooral wel zeer opmerkelijk dat u geen enkel probleem ondervond bij uw terugkeer naar Oekraïne in 2007 (CGVS dd 28/09/2010 p.4), ondanks het feit dat u een uitreisverbod ondertekend had bij uw vertrek in 2004 en u tot 5 jaar celstraf veroordeeld zou zijn geweest (CGVS dd 28/09/2010 p.3).

Bovendien is het weinig geloofwaardig dat u na dit uitreisverbod en de celstraf waartoe u veroordeeld zou geweest zijn zonder noemenswaardige problemen een blanco paspoort kon krijgen bij het Oekraïense consulaat in Frankrijk in functie van uw terugkeer naar Oekraïne in 2007 (CGVS dd 28/09/2010 p.3) en dat u in juni 2009, ondanks de convocaties van het militair commissariaat die volgens u ondertussen waren toegekomen eerder die lente of zomer 2009, zonder al te veel problemen nog een nieuw internationaal paspoort hebt kunnen aanvragen in Oekraïne (CGVS 28/09/2010 p.8). Deze zaken vallen eveneens moeilijk te rijmen met de door u aangehaalde vrees en het feit dat u nog steeds gezocht en vervolgd zou worden door de Oekraïense autoriteiten.

Voorts is het niet echt logisch dat u uit eigen beweging naar de Krim terugkeerde en er nog gedurende een volledige maand zou vertoefd hebben sinds uw terugkeer naar Oekraïne in 2007 (CGVS dd 28/09/2010 p.1), terwijl u net daar problemen beweerde ondervonden te hebben met de politie in 2004. Tenslotte wordt de ernst van uw vrees voor vervolging ondermijnd door het feit dat u, ondanks de convocaties die u al sinds kort na uw terugkeer in 2007 ontving (CGVS dd 2/09/2010 p.3 en CGVS dd 28/09/2010 p.1) en het feit dat u beweerde gezocht te worden, toch nog twee jaar, tot november 2009, wachtte om opnieuw het land te verlaten.

Op basis van het geheel van bovenstaande vaststellingen dient dan ook geconcludeerd te worden dat u geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk kon maken.

Volledigheidshalve dient opgemerkt te worden dat ook in hoofde van uw echtgenote, P.S.(...) (OV 6.641.486), die zich voor haar asielaanvraag baseert op dezelfde motieven als diegene die u aanhaalde in het kader van uw asielaanvraag (CGVS S.(...) dd 2/09/2010 p.1), besloten werd tot een weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot een weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

De overige door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande conclusie niet wijzigen. Uw geboorteakte en die van uw echtgenote, uw huwelijksakte, uw scheidingsakte, uw diploma, de internationale paspoorten van u en uw echtgenote en uw rijbewijs, bevatten enkel persoonsgegevens evenals gegevens over de door u genoten opleiding, die hier niet ter discussie staan.

Het bewijs dat u voorlegt van het militair commissariaat in Zjtomir dd 26/06/2003 vermeldt het aantal jaren dat u in dienst was bij het militair commissariaat, maar bevat geen informatie over de reden van uw ontslag.

De overlijdensakte van uw vader betreft gegevens over zijn overlijden, maar maakt geen melding van de doodsoorzaak.

Het Poolse busticket dat u voorlegt, is een bewijs van een bustraject op uw naam van 6 op 7 november 2009 van Polen naar Frankrijk.

Het bewijs van de partij "Russische Gemeenschap in de Krim" dat u voorlegde bij de Franse asielinstanties, bewijst dat u actief was binnen deze organisatie in de loop van 2000-2001, maar vermeldt niets over het feit dat u ook nadien nog, in 2004, actief zou geweest zijn binnen de partij. Bovendien wordt er in dit document niet verwezen naar de problemen die u ondervonden zou hebben in Oekraïne.

Het Belgische medisch attest van uw echtgenote P.S.(...) tenslotte bevat gegevens over haar medische toestand en behandeling, dewelke door mij niet worden betwist."

1.3. De commissaris-generaal weigert van verzoeker de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de rechtspleging

2.1. Verzoeker vraagt in zijn verzoekschrift van 6 december 2010 om zijn zaak te laten behandelen door de algemene vergadering van de Raad. Hij laat gelden dat *“er in gelijkaardige dossiers geen eenheid van rechtspraak vast te stellen is tussen Franstalige en Nederlandstalige kamers”*.

2.2. Krachtens artikel 39/12 van voormelde wet van 15 december 1980 kan alleen de eerste voorzitter of voorzitter van de Raad, op eigen initiatief of op dat van de kamervoorzitter, de verwijzing van een zaak naar de algemene vergadering bevelen teneinde de eenheid van de rechtspraak te verzekeren.

De vraag van verzoeker kan bijgevolg niet worden aangenomen.

Volledigheidshalve merkt de Raad nog op dat uit de rechtspraak van het Grondwettelijk Hof blijkt dat de Raad over volle rechtsmacht beschikt wanneer hij optreedt op grond van artikel 39/2, §1 en dat de rechtszoekende niet van een daadwerkelijke jurisdictionele waarborg is beroofd (GWH 27 mei 2008, nr. 81/2008).

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift een schending aan van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, van artikel 15, sub c van Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 gelezen in samenhang met artikel 2, sub e van dezelfde Richtlijn, van de artikelen 48/2, 48/3 en 62 van de voormelde wet van 15 december 1980, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de materiële motiveringsplicht, van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, meer specifiek de rechten van verdediging en de zorgvuldigheidsverplichting, van de artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens.

Hij roept ook een manifeste beoordelingsfout in. Hij verwijst ook nog naar artikel 6 van voormeld Europees Verdrag.

Verzoeker laat gelden dat hij niet enkel vanuit zijn *“uitgebreide persoonlijke ervaring”* spreekt, maar dat ook uit de hedendaagse situatie blijkt dat er in zijn land van herkomst nog steeds ernstige misbruiken bestaan.

Hij laat gelden dat Oekraïne zowel door de Verenigde Staten als door de Europese Unie scherp veroordeeld werd voor een totaal gebrek aan politieke rechten voor de bevolking. Volgens hem is het duidelijk dat zijn vrees bij terugkeer actueel is en *“kan gaan van een gevangenisstraf tot vrijheidsberoving”*.

Hij verklaart dat de vrijheid van de burgers in Oekraïne de laatste maanden nog drastisch beperkt werd en dat het voor zich spreekt dat *“de minste oppositie zwaar bestraft zal worden”*. Een gezin dat was uitgeweken naar België zal, aldus verzoeker dan ook genadeloos worden aangepakt.

Verzoeker wijst er op dat hij documenten voorlegde van een kaakbreuk. Hij stelt dat dit *“evident”* voor zich spreekt en dat causaliteit niet bewezen dient te worden.

Hij verklaart nog dat het mogelijk is om in zijn land van herkomst aan een paspoort te geraken zelfs met problemen met de overheid; hij legt uit dat de overheid aldaar immers geen correct werkende overheid is en dat *“corruptie is schering en inslag daar”*.

Hij vraagt dat van hem de vluchtelingenstatus erkend wordt. In ondergeschikte orde vraagt hij de bestreden beslissing te vernietigen.

3.2. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de voormelde wet van 15 december 1980 bedoelde beslissingen, over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

3.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR,

Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

3.4. De inroeping van de schending van de motiveringsplicht door verzoeker valt uiteen in twee delen. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 en artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt. Uit het verzoekschrift blijkt eveneens dat verzoeker de motivering van de bestreden beslissing betwist en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat het middel vanuit dit oogpunt moet worden onderzocht.

De Raad merkt op dat artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 geen rechtstreekse werking heeft binnen de Belgische rechtsorde, zodat de aangevoerde schending ervan door verzoekster niet dienstig is.

Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 15, sub c van Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 gelezen in samenhang met artikel 2, sub e van dezelfde Richtlijn, wijst de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen er op dat een richtlijn slechts rechtstreekse werking kan hebben in de nationale rechtsorde van zodra de omzettingstermijn is verstreken en zolang die richtlijn niet volledig in nationaal recht werd omgezet.

De Richtlijn 2004/83/EG van 29 april 2004 is omgezet in Belgisch recht door de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Aldus kan verzoeker hier de schending van deze richtlijn niet dienstig aanvoeren.

Met betrekking tot de rechten van verdediging werd reeds meermaals beslist dat de procedure voor de commissaris-generaal geen jurisdictionele procedure is, maar een administratieve. De rechten van verdediging zijn niet onverkort van toepassing op beslissingen die in het kader van de voormelde wet van 15 december 1980 worden genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aangaande het zorgvuldigheidsbeginsel merkt de Raad op dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Aangezien uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker werd opgeroepen voor verhoor, dat hij tijdens de verhoren van 2 september en 28 september 2010 op het Commissariaat-generaal de kans kreeg om zijn asielmotieven uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen en dat de verhoren plaatsvonden met behulp van een tolk die de Russische taal machtig is, in bijzijn van zijn advocaat, kan een schending van het beginsel van behoorlijk bestuur niet worden aangenomen.

De artikelen 2 en 3 EVRM stemmen inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2, a en b van de voormelde wet van 15 december 1980. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit doodstraf of executie, dan wel foltering of onmenselijke of vernederende

behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>).

De Raad verwijst naar zijn argumentatie hierna.

3.5. De Raad stelt vast dat verzoeker zich in zijn verzoekschrift enkel beperkt tot het aanhalen van een vrees voor vervolging. Op zich volstaat niet echter niet om de motivering in de bestreden beslissing te weerleggen en tot het besluit te voeren dat zijn vrees reëel is.

Het begrip “gegronde vrees” houdt in dat de aanvrager niet alleen een subjectieve vrees moet voelen, maar dat deze moet worden beoordeeld met inachtneming van de objectieve omstandigheden in het land van herkomst. Daarbij moet een persoonlijke vervolgingsvrees worden aangetoond. Verzoeker blijft hier echter in gebreke.

Zo weerlegt verzoeker geen enkel motief van de bestreden beslissing, maar beperkt zich enkel tot het opwerpen van blote beweringen en tot het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, zonder deze evenwel te staven met enige concrete elementen.

Als dusdanig wordt er géén afbreuk gedaan aan de concrete vaststellingen die steun vinden in het administratieve dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissing.

De Raad besluit dat aan verzoekers asielaanvraag geen geloof kan worden gehecht en schaaft zich achter de bestreden beslissing. Een ongeloofwaardig relaas dient niet getoetst te worden aan de vluchtelingen definitie zoals vervat in artikel 1 A(2) van het Verdrag van Genève.

Derhalve wordt van verzoeker de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980 niet erkend.

Voormeld wetsartikel is niet geschonden.

De commissaris-generaal heeft terecht een weigeringsbeslissing van de vluchtelingenstatus genomen.

3.6. Verzoeker vraagt dat hem de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend; er anders over oordelen zou volgens hem een schending van artikel 3 en 6 EVRM uitmaken.

Hij voert nogmaals de schending aan van artikel 15, sub c van Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 gelezen in samenhang met artikel 2, sub e van dezelfde richtlijn. Ook roept hij een schending in van artikel 48/2, 48/4 en 49/3 van voormelde wet van 15 december 1980.

Verzoeker verwijst ten slotte naar “recente mensenrechtenrapporten van algemene bekendheid en in een toegankelijke taal voor juristen”(zie het verzoekschrift, p. 6).

3.7. De Raad herhaalt dat Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 geen rechtstreekse werking bezit binnen de Belgische rechtsorde (zie supra).

Verder maakt verzoeker niet aannemelijk dat de bestreden beslissing artikel 49/3 van de voormelde wet van 15 december 1980, dat bepaalt dat bij een asielaanvraag ambtshalve bij voorrang onderzocht wordt in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4, schendt.

De Raad wijst er op, daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, §1 van voormelde wet van 15 december 1980 bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), artikel 3 EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, §2, b van voormelde wet van 15 december 1980. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>)

Voor zover verzoeker artikel 6 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden geschonden acht, wijst de Raad er op dat voormeld artikel niet van toepassing is op geschillen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (RvS 10 juni 2008, beschikking nr. 2805).

Aangaande de grief van verzoeker omtrent de niet-afdoende motivering in de bestreden beslissing betreffende de afwijzing van de subsidiaire beschermingsstatus, stelt de Raad vast dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Aan verzoeker werd immers de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd, omdat geen geloof wordt gehecht aan zijn asielaanvraag.

Aangezien geen geloof wordt gehecht aan verzoekers asielrelaas, kan dit relaas inderdaad niet als basis dienen voor een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a. en b. van de voormelde wet.

Het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, betekent niet dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

Verzoeker brengt geen andere elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormelde wetsbepalingen. Immers, een verwijzing naar *“recente mensenrechtenrapporten van algemene bekendheid en in een toegankelijke taal voor juristen”* volstaat niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst een reëel risico loopt op lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 §2, a en b van de voormelde wet.

Dit risico dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke

Verzoeker voert ook geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c. van voormelde wet van 15 december 1980, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

Derhalve kan aan verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van voormelde wet van 15 december 1980, niet worden toegekend.

De artikelen 48/2 en 48/4 van de voormelde wet van 15 december 1980 zijn aldus niet geschonden.

In acht genomen wat voorafgaat, is de Raad van oordeel dat er geen wezenlijke elementen ontbreken die hem verhinderen over het beroep te kunnen oordelen.

Er is derhalve geen reden om, zoals in het verzoekschrift gevraagd, de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak voor verder onderzoek terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig april tweeduizend en elf door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M. BONTE